

Arrest

nr. 195 581 van 27 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 7 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 april 2017 waarbij een aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 juli 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt, op voorlegging van een Ghanees paspoort en een Italiaanse verblijfskaart geldig tot 12 mei 2016, op 1 februari 2016 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring die zijn verblijf in België dekt tot 11 april 2016.

1.2. Verzoeker en mevrouw M. S. N., die is toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, leggen op 4 juni 2016 te Gent een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.3. Verzoeker dient bij schrijven gedateerd op 18 juli 2016 een aanvraag in voor een toelating tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 10 juncto artikel 12bis, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), teneinde zijn partner te vervoeegen in België.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 19 april 2017 de beslissing waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoeker op 7 juni 2017 ter kennis gebracht.

De beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag voor een toelating tot verblijf is gemotiveerd als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 18.07.2016 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: [A.]

Voorna(a)m(en): [B.]

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende / verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om ginds het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene beroept zich op zijn effectief gezinsleven, verbonden met artikel 8 en artikel 3 van het EVRM.

Verder haalt hij administratieve problemen aan, waardoor de verwerking van de wettelijke samenwoning destijds op zich liet wachten.

Daarnaast roept hij familiale omstandigheden in, die zijn aanwezigheid in België vereisen.

Tenslotte is er het belang van het kind.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Er wordt niet concreet aangegeven hoe het betreffende gezinsleven zou worden geschonden door een tijdelijke afwezigheid van meneer.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen hierover het volgende:

“De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)”

In zijn arrest met nummer 157 400 d.d. 30.11.2015 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog het volgende:

“De Raad wijst er nog op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd,

zoals in casu. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfssituatie van één van hen van die aard was dat de volharding van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM".

(hierbij worden ettelijke verwijzingen gegeven naar concrete arresten).

Er zijn geen aanwijzingen dat het gezinsleven van betrokkene specifieke problemen kent, anders dan in een doorsnee gezinsleven, die als buitengewoon kunnen beschouwd worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het hier enkel bij een algemene bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk aan te tonen op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkene toont immers niet aan op welke manier het gezin zou onderworpen worden aan een vernederende behandeling.

Er wordt beweerd dat betrokkene een verklaring van wettelijke samenwoning met de partner aflegde tijdens zijn legaal verblijf (geldig tot 14.04.2016). Dit is onjuist; de wettelijke samenwoning werd slechts afgesloten op 04.06.2016.

Misschien had het koppel zich tijdens het legaal verblijf van meneer geïnformeerd over het afsluiten van een wettelijke samenwoning, maar meer kon dat niet zijn geweest. Meneer moest immers nog een celibaatsattest voorleggen, wat een basisvoorwaarde is om een wettelijk partnerschap af te sluiten voor de Burgerlijke Stand. Betrokkene kon zich onmogelijk niet bewust zijn van het feit dat zijn legaal verblijf ruim was verstreken tegen de tijd dat het partnerschap effectief werd afgesloten.

De familiale omstandigheden op zich vormen geen buitengewone omstandigheden in bovenstaande betekenis.

De partner van betrokkene is ondertussen op 11.10.2016 bevallen van hun tweede kindje.

Ongeacht het feit of mevrouw ondertussen het werk heeft hervat of niet, is de tijdelijke afwezigheid van de vader van de kinderen geen onmogelijke situatie.

Er wordt niet aangetoond waarom het koppel niet tijdelijk beroep kan doen op allerlei bestaande vormen van kinderopvang. De partner van betrokkene heeft daarenboven aardig wat familieleden die in het Gentse wonen; nergens wordt aangetoond waarom deze mensen niet tijdelijk kunnen helpen bij de opvang van de kinderen.

Tijdens de afwezigheid van meneer kan het koppel eveneens contact houden en overleggen betreffende de opvoeding van de kinderen.

Een tijdelijke afwezigheid van meneer vormt op die manier ook geen schending van het belang van de kinderen."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten luidt verder als volgt:

"De heer, die verklaart te heten

Naam: [A.]

Voornaam: [B.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Ghana

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 2° van de wet : legaal verblijf verstreken sedert 11.04.2016.

Het feit dat betrokkene hier een gezinssituatie gesticht en onderhouden heeft, betekent niet dat betrokkene niet moet voldoen aan de voorziene wettelijke bepalingen, noch dat hij in de onmogelijkheid verkeert dit te doen. Daarenboven garandeert dit feit op zich hem niet een verblijfsrecht.

Een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich via de voorziene procedure in regel te stellen, vormt geen schending van het hoger belang van de kinderen. De partner van betrokkene heeft een aantal familieleden in Gent; het is niet aangegeven waarom deze personen niet kunnen helpen bij de opvang van de kinderen.

Er bestaan daarenboven diverse andere mogelijkheden tot kinderopvang in België. Meneer kan tijdens zijn afwezigheid contact houden met de familie en bijdragen tot de opvoeding van de kinderen. Er zijn geen aanwijzingen dat er verder specifieke omstandigheden zijn (gezondheid van de kinderen, andere, ...) die de permanente aanwezigheid van de vader vereisen.

Naast de aangehaalde vermelding in de bijgaande bijlage 15quater dat het Europees Hof van de Rechten van de Mens van oordeel is dat het opbouwen van een gezinsleven in precair verblijf geen bescherming biedt tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM, dient verder te worden vermeld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest met nummer 1570399 d.d. 30.11.2015 nog het volgende aanhaalt: " Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven." (diverse verwijzingen naar rechtspraak inbegrepen).

Er zijn eveneens geen aanwijzingen omtrent de gezondheidstoestand van betrokkene die een bevel om het grondgebied te verlaten belemmeren."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 12bis, § 1, tweede lid, 3° en 62 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...]

Overwegende dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag tot gezinshereniging van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn aangetoond die de verzoekende partij verhinderen om terug te keren naar Tunesië om het vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiger.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

[...]

De verzoekende partij heeft op datum van 04/06/2016 de goedkeuring gekregen om wettelijk te mogen samen wonen met zijn partner. De partner van verzoeker en zijn twee kinderen hebben een verblijf van onbepaalde duur.

De verzoekende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Hoewel de verzoekende partij aan alle voorwaarden voldoet, wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden aanwezig zijn teneinde toe te laten dat de verzoekende partij zijn aanvraag in België indient in plaats van bij de diplomatieke vertegenwoordiging in zijn land van herkomst.

Het weze duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een onafdoende en onredelijke wijze rekening heeft gehouden met de specifieke individuele situatie van de verzoekende partij.

Verzoeker heeft twee kinderen met zijn partner die tevens voltijds werkt. De aanwezigheid van verzoeker is een noodzakelijkheid. De beslissing is ook duidelijk niet gnomen in het belang van de kinderen.

[...]

Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt als volgt:

"Eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

De verzoekende partij woont reeds jaren samen met zijn partner. Ze hebben samen een zoon en een dochter, beide geboren in België. De partner van verzoeker heeft een verblijf van onbeperkte duur.

Mevrouw [M. S. N.] werkt voltijds, waardoor verzoeker instaat in voor de dagelijkse noden in gezin. Verzoeker is niet weg te denken in het leven van zijn jonge kinderen.

De verzoekende partij vormt aldus onbetwistbaar een ware gezinscel met zijn echtgenote.

Aangezien de inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familielevens niet gerechtvaardigd is, is artikel 8 E.V.R.M. wel degelijk geschonden.

Er dient toegevoegd te worden dat, gelet op het feit dat de partner van de verzoekende partij, mevrouw [N.], onbeperkt verblijfsrecht heeft in België, en dat zij bovendien geen enkele band meer heeft met Ghana en uit een andere komst dan haar partner, van haar niet kan verwacht worden naar Ghana mee te reizen teneinde aldaar haar recht op gezinsleven uit te oefenen.

De Dienst Vreemdelingenzaken verplicht aldus via haar beslissing de partners, die al jaren samenwonen, om voor een onbepaalde duur die minstens enkele maanden zal bedragen, van elkaar gescheiden te leven.

Het betreft niet enkel een scheiding van het koppel maar ook de jonge kinderen die ze samen opvoeden.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar een arrest van uw Raad teneinde aan te tonen dat zij artikel 8 E.V.R.M. en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie niet hebben geschonden: "artikel 8 E.V.R.M. kan niet als een vrijgeleide worden beschouwd dat verzoeker zou toelaten de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

De verzoekende partij heeft echter niet de intentie om de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Integendeel, het artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet laat toe om de aanvraag in te dienen bij het Belgische gemeentebestuur indien hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst.

De verzoekende partij vraagt de toepassing van dit wetsartikel.

Inderdaad, zijn jarenlange samenwoning en onzekerheid omtrent de langdurige termijn van terugkeer naar Ghana, verhinderen hem om terug te keren. Hij zou immers ook zijn kinderen dienen achter te laten en zijn partner die afhankelijk zijn van zijn aanwezigheid.

Er kan verwezen worden naar een arrest van de Raad van State dat naar analogie kan toegepast worden:

"Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid.

Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen"

(Raad van State nr. 58.969, 1 april 1996 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. Dr. Étr. 1996, 742, T. Vreemd. 1997, 29)

In casu is het duidelijk dat de afweging tussen het doel en de gevolgen enerzijds en de ongemakken, het recht op een gezinsleven anderzijds op een onevenredige wijze is gebeurd. Het is niet in het belang van het kind om ze te scheiden van hun vader. Het is eveneens niet in het belang van de partner van verzoeker, die haar werk zal dienen te combineren met het huishouden.

[...]

Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken heel goed van de gezinssituatie op de hoogte is, wordt de gezinssituatie niet als buitengewone omstandigheid beschouwd.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient in alle redelijkheid een opportune beslissing te nemen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er op een onredelijke wijze rekening werd gehouden met de omstandigheden eigen aan de verblijfssituatie van de verzoekende partij.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat.

De verzoekende partij werd gedoogd op het Belgisch grondgebied en kreeg de kans om zijn gezinsleven uit te bouwen.

Op het ogenblik dat de verzoekende partij zijn verblijf wenst te regulariseren, wijst de Dienst Vreemdelingenzaken hem terug naar zijn land van herkomst teneinde aldaar zijn aanvraag in te dienen.

De weigering van het verblijfsrecht en aldus de inmenging in het recht op het gezinsleven van de verzoekende partij is disproportioneel ten opzichte van het rechtsbelang dat de overheid inroept ter rechtvaardiging van die inmenging.

Enerzijds is het belang dat de Belgische overheid ter zake heeft (soevereiniteit over de toegang tot het grondgebied voor vreemdelingen) uiterst beperkt omdat de redenen van het gezinsleven van de verzoekende partij, een visum annex machtiging tot verblijf, moeilijk kan worden geweigerd, te meer daar er in hoofdte van de verzoekende partij geen redenen van openbare orde of openbare veiligheid inroepbaar zijn.

Anderzijds zou de verplichting om het grondgebied te verlaten inhouden dat de verzoekende partij voor onbepaalde duur van zijn partner en kinderen dient gescheiden te leven, met de onzekerheid niet te weten wanneer hij opnieuw bij hen kan vertoeven.

Is het dan redelijk en opportuun om de verzoekende partij eerst uit te wijzen naar zijn land van herkomst, aangezien het resultaat-de verzoekende partij zal verblijfsrecht krijgen aangezien hij de partner en vader is van een persoon die onbeperkt verblijfsrecht geniet - toch hetzelfde zal zijn.

Dat de verzoekende partij dient terug te keren naar zijn land van herkomst teneinde aldaar zijn aanvraag in te dienen, is aldus een pure formaliteit.

[...]

Naast het gezinsleven, bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook expliciet dat het hoger belang van het kind in overweging moet genomen worden.

In casu kan verzoeker dienstig verwijzen naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 24 stelt:

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.*
- 2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstantie of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.*
- 3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.*

De kinderen, die samen met hun moeder verblijfsrecht genieten zullen gescheiden worden van hun vader.

Het bevel tot verlaten grondgebied impliceert dat er een scheiding teweeg gebracht wordt van de verzoeker met zijn kinderen, én hierdoor het recht van het kind op rechtstreekse contacten met beide ouders doorbroken wordt.

Bovendien zijn de kinderen van verzoeker amper 1 en 2 jaar oud. Zij hebben nog nood aan de zorgen van hun vader. De kinderen zijn nog volledig afhankelijk van hun ouders. Het recht op de bescherming en de zorg die nodig is, wordt hen ontnomen.

Evident heeft dit dezelfde schendingen tot gevolg als diegene die reeds werden aangehaald.

De beslissing werd hoe dan ook niet genomen met het hoger belang van de kinderen.

Artikel 24 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stellen namelijk dat het kind recht heeft op rechtstreekse contact met de beide ouders, tenzij dit tegen hun belangen indruist.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt de rechten van het kind door te stellen dat verzoeker niet heeft kunnen aan te tonen dat het gezinsleven geschonden wordt door zijn afwezigheid.

Het louter weigeren van een rechtstreeks contact tussen kind en ouder, is volgens artikel 24 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese unie een schending van de rechten van het kind.

Verweerster ontloopt haar verantwoordelijkheid om een belangenafweging te maken door te stellen dat verzoeker geen specifieke noden van het kind heeft aangehaald.

Nergens blijkt dat het kind een specifieke zorg nodig heeft zoals een medische aandoening om te stellen dat hij al dan niet de zorg van zijn ouders nodig heeft. De rechten van het kind, met name het recht op een rechtstreekse contact gelden voor alle kinderen en niet alleen voor kinderen die speciale zorg vereisen.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt hier ontegensprekelijk het recht van het kind.

[...]

Verder kan verzoeker dienstig verwijzen recente rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

a)

Dat het belang van het kind doorslaggevend is werd recent nog maar bevestigd in een arrest van het Europees Hof (EHRM, Jeunesse t. Nederland, 3 oktober 2014).

« En l'espèce, la question à examiner est plutôt celle de savoir si, eu égard aux faits de la cause pris dans leur ensemble, les autorités néerlandaises étaient tenues en vertu de l'article 8 d'octroyer un permis de séjour à la requérante afin de lui permettre de mener sa vie familiale sur leur territoire. La présente affaire concerne donc non seulement la vie familiale mais aussi l'immigration. Pour cette raison, elle doit être examinée sous l'angle d'un non-respect par l'État défendeur d'une obligation positive lui incombant en vertu de l'article 8 de la Convention (Ahmut c. Pays-Bas, 28 novembre 1996, § 63, Recueil des arrêts et décisions 1996-VI). Ce faisant, la Cour tiendra compte des principes cidessous, rappelés en dernier lieu dans l'affaire Butt c. Norvège (no 47017/09, § 78, 4 décembre 2012, et autres références citées). (...) Lorsque des enfants sont concernés, il faut prendre en compte leur intérêt supérieur (Tuquabo-Tekle et autres c. Pays-Bas, no 60665/00, § 44, 1er décembre 2005; mutatis mutandis, Popov c. France, nos 39472/07 et 39474/07, §§ 139-140, 19 janvier 2012; Neulinger et Shuruk, précité, § 135, et X c. Lettonie [GC], no 27853/09, § 96, CEDH 2013). Sur ce point particulier, la Cour rappelle que l'idée selon laquelle l'intérêt supérieur des enfants doit primer dans toutes les décisions qui les concernent fait l'objet d'un large consensus, notamment en droit international (Neulinger et Shuruk, précité, § 135, et Xc. Lettonie, précité, § 96). Cet intérêt n'est certes pas déterminant à lui seul, mais il faut assurément lui accorder un poids important. Pour accorder à l'intérêt supérieur des enfants qui sont directement concernés une protection effective et un poids suffisant, les organes décisionnels nationaux doivent en principe examiner et apprécier les éléments touchant à la commodité, à la faisabilité et à la proportionnalité (...) »

(EHRM, 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland)

Het Hof benadrukt dat in situaties waarbij kinderen betrokken zijn, de elementen van migratiecontrole moeten worden afgewogen tegen het belang van het kind.

Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend.

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen.

In casu zijn beide kinderen verblijfsgerechtigd in België en zullen zij hun vader niet vergezellen.

Beide kinderen zijn in België geboren en nog nooit in Ghana geweest.

Beide kinderen kennen enkel een leefwereld in België.

De kinderen zijn 1 en 3 jaar oud.

De kinderen zijn nog zeer jong en zij hebben een grote afhankelijkheid van beide ouders. Zij kunnen niet zonder de zorg van beide ouders.

Toch impliceert het bevel tot verlaten grondgebied een scheiding van hun vader.

Dit is evident niet in het hoger belang van het kind.

[...]

Er dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij de buitengewone omstandigheden op een onzorgvuldige, dan wel onredelijke manier heeft beoordeeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit het voorgaande is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De Dienst Vreemdelingenzaken had rekening moeten houden met de jarenlange samenwoning en de aanvraag tot gezinshereniging ontvankelijk moeten verklaren."

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissingen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 10 juncto artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker diende in België een verblijfsaanvraag in als familielid van een derdelander in de zin van artikel 10, § 1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt:

"Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

5° de vreemdeling die door middel van een wettelijk geregistreerd partnerschap verbonden is met een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van

onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen, evenals de kinderen van deze partner, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover hij over het recht van bewaring beschikt en de kinderen te zijnen laste zijn en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten.

De in het eerste lid vermelde partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken op legale wijze in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. (2)

De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij, vóór de aankomst van de vreemdeling die vervoegd wordt in het Rijk, reeds ten minste een jaar samengewoond hebben;”.

De in casu relevante bepalingen van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet luiden verder als volgt:

“§ 1 De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.

[...]

§ 4 In de gevallen bedoeld in § 1, tweede lid, 3° en 4°, wanneer de vreemdeling bedoeld in § 1 zich aanbiedt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats en verklaart dat hij zich bevindt in één van de in artikel 10 bedoelde gevallen, moet het gemeentebestuur zich onverwijd vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde. Wanneer deze van oordeel is dat de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van § 1, tweede lid, 3° en 4°, wordt dit medegedeeld aan het gemeentebestuur, dat de vreemdeling inschrijft in het vreemdelingenregister en hem in het bezit stelt

van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven.

[...]

§ 7 In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind."

Op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet is de partner van een derdelander met een onbeperkt verblijfsrecht van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, mits hij evenwel voldoet aan bepaalde voorwaarden. Artikel 12bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziet verder dat de vreemdeling die zich in één van de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet voorziene gevallen bevindt, in beginsel zijn aanvraag moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. Hierop zijn enkele uitzonderingen voorzien, waaronder de situatie waarin de aanvrager zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar het vereiste visum te vragen en hij alle vereiste bewijzen overmaakt, zoals wordt gesteld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet. In casu beriep verzoeker zich in zijn aanvraag op deze laatste bepaling om de aanvraag in België te kunnen indienen.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een toelating tot verblijf toe te kennen diende verweerder bijgevolg na te gaan of verzoeker aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

In casu werd de aanvraag om toelating tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvraag inriep dat hij is verhinderd de verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure in het buitenland, omwille van het effectieve gezinsleven dat hij in België heeft opgebouwd met zijn partner en minderjarige dochter en gelet op de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Hij voerde aan dat het voldoen aan de nodige formaliteiten in het buitenland een scheiding betekent van minimaal negen maanden van zijn partner en kind en deze laatste verzoeker niet kunnen vervoegen in het buitenland "*omwille van hun banden en wettelijke verplichtingen in België*". Meer concreet werd opgemerkt dat de partner werkt in België en het noodzakelijk is dat zij blijft werken. Hij betoogde dat zijn aanwezigheid in België onmisbaar is voor de opvoeding van het kind, waar zijn partner werkt en zijn hulp hard nodig heeft. Hij benadrukte te zorgen voor het kind terwijl zijn partner gaat werken. Eveneens wees hij er op dat een tweede kind op komst is en betoogde hij dat gelet op deze zwangerschap zijn aanwezigheid des te meer noodzakelijk is. Er werd gewezen op het belang van het kind om contact met beide ouders te hebben, ter bevordering van diens welzijn.

Verweerder aanvaardt de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet. Inzake het ingeroepen artikel 8 van het EVRM stelt hij dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de verblijfstoelating te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, nu deze geen breuk betekent van de gezinsrelaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Hij stelt dat niet concreet wordt aangegeven hoe het betreffende gezinsleven zou worden geschonden door een tijdelijke afwezigheid van verzoeker. Er wordt gewezen op rechtspraak van de Raad van State dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. Eveneens wordt er op gewezen dat het EHRM zich streng toont ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie zijn aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd, nu de betrokken personen in deze situatie zich er van bewust dienden te zijn dat de verblijfssituatie van één van hen van die aard was dat de volharding van het gezinsleven op het grondgebied van de lidstaat van bij het begin precair was en aldus geen aanleiding kan geven tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming onder artikel 8 van het EVRM. Verweerder merkt op dat er geen aanwijzingen zijn dat het gezinsleven specifieke problemen kent, anders dan in een doorsnee gezinsleven, die als buitengewoon kunnen worden beschouwd. Hij wijst er ook op dat de verklaring van wettelijke samenwoning geenszins werd afgelegd tijdens een legaal verblijf, waar dit legaal verblijf liep tot 14 april 2016 en de voormelde verklaring slechts werd afgelegd op 4 juni 2016. Hij motiveert verder dat de partner intussen is bevallen van haar tweede kindje en de

tijdelijke afwezigheid van de vader van de kinderen geen onmogelijke situatie is. Meer concreet stelt hij dat niet wordt aangetoond dat het koppel niet tijdelijk een beroep kan doen op de verschillende bestaande vormen van kinderopvang en de partner bovendien verschillende familieleden heeft die in Gent wonen en niet blijkt dat deze haar niet tijdelijk kunnen helpen bij de opvang van de kinderen. Hij wijst er ook op dat tijdens de afwezigheid van verzoeker het koppel contact kan houden en zo kan overleggen over de opvoeding van de kinderen. Hij is aldus van mening dat een tijdelijke afwezigheid van verzoeker geen schending van het belang van de kinderen inhoudt. Inzake de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM wordt nog overwogen dat de bescherming verleend via dit verdragsartikel slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden en verzoeker zich op dit punt beperkt tot een algemene bewering die niet wordt toegepast op de eigen situatie. Bijgevolg wordt de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk verklaard.

Verzoeker wordt daarnaast bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat zijn legaal verblijf in België is verstreken sinds 11 april 2016. Hierbij wordt, inzake het gezinsleven in België en de belangen van de kinderen, in wezen de motivering hernomen zoals deze reeds was opgenomen in de eerste bestreden beslissing. Er wordt verder gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoekers gezondheidstoestand de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten verhindert.

Gelet op de motieven van de bestreden beslissingen dient te worden aangenomen dat verweerder rekening heeft gehouden met de ingeroepen buitengewone omstandigheden die een terugkeer naar het herkomstland om van daaruit de verblijfsaanvraag in te dienen in de weg zouden staan, wezenlijk het gezinsleven dat in België werd opgebouwd. Hierbij werd ook rekening gehouden met de ingeroepen noodzakelijke aanwezigheid van verzoeker in België voor de zorg voor de kinderen gelet op de tewerkstelling van zijn partner en het belang van de kinderen. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat enig specifiek aspect inzake zijn gezinsleven of het belang van zijn kinderen ten onrechte buiten beschouwing is gebleven of onvoldoende in rekening is gebracht. In zoverre hij betoogt dat rekening had moeten worden gehouden met de jarenlange samenwoning in België, merkt de Raad op dat dit element niet specifiek als buitengewone omstandigheid werd ingeroepen. Een dergelijke jarenlange samenwoning in België op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen blijkt als dusdanig ook niet, gelet op de aankomstverklaring van 1 februari 2016. Dit betoog wordt bijgevolg niet weerhouden.

Verzoeker herhaalt dat zijn partner voltijds werkt en geeft aan dat volgens hem zijn aanwezigheid in België voor de kinderen wel degelijk noodzakelijk zou zijn, waardoor de belangen van de kinderen wel degelijk in het gedrang komen. De Raad herhaalt evenwel dat verweerder deze ingeroepen elementen duidelijk heeft beantwoord. Verweerder oordeelde dat een miskening van artikel 8 van het EVRM niet blijkt, waar de verplichting om de aanvraag via de reguliere procedure in het buitenland in te dienen op zich enkel een tijdelijke scheiding van de gezinsleden betreft, verzoeker en zijn partner contact kunnen onderhouden en zo kunnen overleggen over de opvoeding van de kinderen en niet blijkt dat de partner in België geen beroep kan doen op de verschillende bestaande diensten van kinderopvang of op hulp van haar verschillende in Gent wonende familieleden voor de opvang van haar kinderen wanneer zij gaat werken. In het licht van deze vaststellingen oordeelde hij dat niet blijkt dat de continue aanwezigheid van verzoeker voor de kinderen noodzakelijk is en dat de belangen van de kinderen niet worden geschonden bij een tijdelijke afwezigheid van verzoeker. Verzoeker gaat niet concreet in op deze naar voor gebrachte motieven en brengt geen concrete argumenten aan ter weerlegging van het gestelde dat zijn partner een beroep kan doen op de verschillende bestaande diensten van kinderopvang of op hulp van haar verschillende familieleden in Gent voor de opvang van haar kinderen wanneer zij gaat werken. Door het louter herhalen dat de partner voltijds werkt en zijn aanwezigheid wel degelijk noodzakelijk zou zijn voor de kinderen, zonder concreet in te gaan op de in dit verband voorziene motivering, toont verzoeker niet aan dat het bestuur op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen dat het opgebouwde gezinsleven geen buitengewone omstandigheid betreft en het belang van de kinderen bij een tijdelijke afwezigheid van verzoeker niet wordt miskend.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissingen niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn beslissingen is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door verzoeker ingeroepen gezinsleven met zijn partner en twee kinderen wordt niet betwist.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissingen geen betrekking hebben op de beëindiging van een verblijfsrecht zodat in casu ook geen sprake is van een inmenging in het gezinsleven van verzoeker. In een situatie van eerste toelating gebeurt geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op familie- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer t. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om toelating tot verblijf in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 10 juncto artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet voornamelijk een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet verder worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, aangezien het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verweerder enerzijds het gezinsleven van verzoeker erkent, maar aangeeft dat verzoeker er zelf voor heeft geopteerd een gezinsleven uit te bouwen tijdens een precair verblijf. Anderzijds geeft verweerder aan dat het om een tijdelijke verwijdering gaat en niet blijkt dat dit ernstige en onherstelbare gevolgen heeft voor het gezinsleven. Hij benadrukt dat verzoeker en zijn partner gedurende deze tijdelijke scheiding contact kunnen onderhouden en zo kunnen overleggen over de opvoeding van de kinderen en niet blijkt dat de partner in België voor deze periode geen beroep kan doen op de verschillende bestaande diensten van kinderopvang of op hulp van haar verschillende familieleden in Gent voor de opvang van haar kinderen wanneer zij gaat werken. Verweerder besluit dat er in deze situatie geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM en ook het belang van de kinderen niet wordt miskend bij een tijdelijke afwezigheid van verzoeker. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker stelt, blijkt aldus wel degelijk een doorgevoerde belangenafweging.

Verzoeker geeft niet aan te betwisten dat het uitbouwen van het gezinsleven in België gelet op zijn precaire verblijfsituatie in dit land vanaf het begin evenzeer precair was. Hij betwist als dusdanig evenmin dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven en niet leiden tot een definitieve verwijdering. De Raad benadrukt dat de eerste bestreden beslissing enkel een verplichting inhoudt om de aanvraag via de geëigende procedure in te dienen. Zij doet geen afbreuk aan de beoordeling ten gronde van de aanvraag van verzoeker die alsdan zal plaatsvinden. Deze bestreden beslissing spreekt zich immers enkel uit over de modaliteiten van indiening van de aanvraag, doch niet over de grond van de aanvraag. De tweede bestreden beslissing verhindert verzoeker evenmin om opnieuw het Belgische grondgebied te betreden en hier te verblijven, van zodra aan de hiertoe gestelde voorwaarden is voldaan. De bestreden beslissingen houden bijgevolg in wezen enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied in, zoals in deze beslissingen terecht wordt aangegeven. Verzoeker heeft immers de mogelijkheid, zo niet het recht, om terug te keren op het ogenblik dat is voldaan aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Uit artikel 10, § 1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat verzoeker van rechtswege is toegelaten tot een verblijf in functie van gezinshereniging met zijn partner voor zover hij aan de wettelijk gestelde verblijfsvoorwaarden voldoet en voor zover hij zijn aanvraag in het land van herkomst indient overeenkomstig artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Wat de tijdelijkheid van de verwijdering betreft, moet worden opgemerkt dat uit artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet tevens volgt dat wanneer verzoeker zijn aanvraag om toelating tot verblijf indient in het buitenland, de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf, d.i. de visumaanvraag, zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag wordt getroffen én betekend. Enkel in complexe gevallen is een verlenging van de behandelingstermijn

mogelijk, met tweemaal drie maanden. Van een scheiding van onbepaalde tijd kan dan ook bezwaarlijk gewag worden gemaakt.

Vraag rijst aldus of de tijdelijke verwijdering, met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven van verzoeker in die mate zal verstoren dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. In dit verband wijst verzoeker op het onbeperkt verblijfsrecht en de tewerkstelling van zijn partner, hun jarenlange samenwoning, de jonge leeftijd van zijn kinderen en het gegeven dat hij instaat voor de dagelijkse noden van de kinderen. Hij stelt dat zijn partner hem niet kan vergezellen naar hun beider herkomstland, waar zij geen band meer heeft met dit land en uit een andere regio afkomstig is. Hij citeert uit het arrest Jeunesse t. Nederland van het EHRM van 3 oktober 2014 en benadrukt dat het hoger belang van het kind een essentiële overweging moet vormen in de belangenafweging. Hij benadrukt dat de kinderen verblijfsgerechtigd zijn in België, dat zij hier zijn geboren en steeds hebben verbleven, dat zij hun vader niet kunnen vergezellen, dat zij nog zeer jong zijn en dat zij een grote afhankelijkheid hebben van beide ouders.

In zoverre verzoeker andermaal wijst op een jarenlange samenwoning herhaalt de Raad dat een dergelijk gegeven niet blijkt op basis van de voorliggende gegevens en bijgevolg als dusdanig niet wordt weerhouden.

De Raad herhaalt dat verweerder in de bestreden beslissingen inzake het ingeroepen gezinsleven en de belangen van de kinderen reeds heeft geoordeeld dat een miskening van artikel 8 van het EVRM niet blijkt, waar de verplichting de aanvraag via de reguliere procedure in het buitenland in te dienen op zich enkel een tijdelijke scheiding van de gezinsleden betreft, verzoeker en zijn partner contact kunnen onderhouden en zo kunnen overleggen over de opvoeding van de kinderen en niet blijkt dat de partner in België geen beroep kan doen op de verschillende bestaande diensten van kinderopvang of op hulp van haar verschillende familieleden die in Gent wonen voor de opvang van haar kinderen wanneer zij gaat werken. In het licht van deze vaststellingen oordeelde hij dat niet blijkt dat de continue aanwezigheid van verzoeker voor de kinderen noodzakelijk is of dat de belangen van de kinderen zouden worden miskend bij een tijdelijke afwezigheid van verzoeker. Er werd reeds vastgesteld dat verzoeker niet concreet ingaat op deze naar voor gebrachte motieven en zodoende niet aannemelijk maakt dat het bestuur hierbij op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

De Raad houdt er rekening mee dat verzoeker, net als zijn partner, op het ogenblik dat hij zijn gezinsleven in België opbouwde, wist dat zijn verblijfsstatus zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Verzoeker betwist dit gegeven niet. De Raad treedt het bestuur verder bij in zijn stelling dat de thans bestreden beslissingen op zich enkel een tijdelijke verwijdering inhouden en de moderne communicatiemiddelen verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de tijdelijke scheiding in nauw contact te blijven met zijn gezinsleden en het gezinsleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Verzoeker kan aldus ook betrokken blijven bij de opvoeding van de kinderen. Er dient verder te worden vastgesteld dat geen aanwijzingen voorliggen dat verzoekers partner geen beroep kan doen op de verschillende bestaande vormen van kinderopvang en op haar verschillende familieleden in Gent voor hulp bij de opvang van de kinderen, voor zover zij moet werken, derwijze dat niet blijkt dat de zorg voor de kinderen als dusdanig in het gedrang dreigt te komen. Evenmin liggen concrete aanwijzingen voor dat de partner tijdelijk haar tewerkstelling niet kan combineren met de zorg voor de kinderen en het huishouden, zonder de aanwezigheid van verzoeker. In deze omstandigheden maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn continue aanwezigheid noodzakelijk is opdat de zorg voor de kinderen verzekerd zou zijn of om te voorkomen dat de belangen van zijn kinderen noemenswaardig zouden worden geschaad. Concrete argumenten worden in dit verband niet aangebracht.

Wat de verwijzing naar het arrest Jeunesse t. Nederland van het EHRM betreft, wijst de Raad er op dat uit dit arrest volgt dat het EHRM stelt dat het belang van het kind een primordiaal karakter, maar daarom nog geen absoluut karakter heeft. Hierboven werd er verder reeds op gewezen dat verweerder wel degelijk rekening hield met het hoger belang van de kinderen. Verweerder oordeelde dat de belangen van deze kinderen niet worden geschonden ingeval van een tijdelijke scheiding van hun vader, nu de ouders via contacten kunnen overleggen over de opvoeding van deze kinderen en de zorg voor deze kinderen in deze situatie ook niet in het gedrang komt, waar de moeder een beroep kan doen op de verschillende bestaande diensten van kinderopvang en/of op haar familieleden in Gent voor de tijdstippen dat zij werkt. Verzoeker gaat als dusdanig niet in op deze voorziene motivering en weerlegt deze niet. Rekening houdend met het betoog van verzoeker en hetgeen voorafgaat, kan niet worden

vastgesteld dat verweerder in casu geen evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen, waaronder specifiek ook de belangen van de kinderen, heeft gemaakt.

Verzoeker maakt ook geenszins aannemelijk dat zijn zaak gelijkend is aan de zaak Jeunesse t. Nederland van het EHRM. In die zaak had de verzoekende partij werk gemaakt van het aanvoeren van concrete elementen en deze gestaafd met een begin van bewijs, in casu beperkt verzoeker zich tot algemeenheden om te stellen dat het hoger belang van zijn kinderen zou worden miskend. Ook heeft in casu verzoeker nooit de Belgische nationaliteit gehad noch hebben zijn partner en zijn minderjarige kinderen de Belgische nationaliteit. In de zaak die voorlag bij het EHRM was er verder ook sprake van schoolgaande kinderen, hetgeen in casu niet blijkt.

De Raad wijst er in dit verband ook nog op dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de partner en kinderen, die dezelfde nationaliteit hebben als verzoeker, verzoeker niet minstens gedurende een bepaalde tijd zouden kunnen vergezellen of bezoeken, bijvoorbeeld door het gebruik maken van het recht op jaarlijkse vakantie van de partner. De kinderen zijn nog niet leerplichtig. Verzoeker beperkt zich op dit punt tot louter ongestaafde beweringen dat de partner geen banden meer zou hebben met haar herkomstland of uit een andere regio afkomstig zou zijn. Hij duidt ook niet concreet waarom deze elementen dan problematisch zouden zijn voor een tijdelijke terugkeer of periodieke bezoeken.

De Raad besluit dan ook dat verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De Raad benadrukt dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708), wat in casu een afdoende rechtvaardigingsgrond uitmaakt voor de bestreden beslissingen.

In de thans voorliggende omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

Inzake de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad van State merkt de Raad nog op dat niet blijkt dat de feiten die aanleiding gaven tot het door hem geciteerde arrest gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak.

Ten slotte benadrukt de Raad nogmaals dat de eerste bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van een verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals ontwikkeld in België staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post op grond van artikelen 10 juncto 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het is dan ook in dit kader dat een onderzoek ten gronde naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM vervolgens zal plaatsvinden.

2.2.6. Artikel 7 van het Handvest bepaalt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

2.2.7. Verzoeker beroept zich nog op een schending van artikel 24 van het Handvest, dat bepaalt dat kinderen recht hebben op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn, dat bij alle handelingen betreffende kinderen hun belangen de eerste overweging vormen en dat ieder kind recht heeft op regelmatige persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met de beide ouders, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.

De Raad benadrukt in dit verband dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Ook het Hof van Justitie benadrukte in zijn arrest van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, met name in zijn overwegingen 79 en 81, dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge zouden ontfangen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging en dat het met name aan de bevoegde nationale autoriteiten toekomt om bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86/EG en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling te maken van alle in het geding zijnde belangen en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen.

In casu kan niet worden vastgesteld dat verweerder op dit punt is tekortgekomen of op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld. Gelet op de motieven van de bestreden beslissingen moet worden aangenomen dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met, en oog heeft gehad voor, het hoger belang van de kinderen. Hiervoor wordt verwezen naar de bespreking dienaangaande in het kader van artikel 8 van het EVRM. Verweerder heeft er oog voor gehad dat de zorg voor en de bescherming van de kinderen niet in het gedrang komen en gaf op duidelijke wijze aan dat het in casu slechts om een tijdelijke scheiding gaat tijdens dewelke de moeder de eigenlijke zorg voor de kinderen kan dragen. Op geen enkele wijze brengt verzoeker enig concreet element aan ter weerlegging van de motivering in de bestreden beslissingen dat tijdens zijn tijdelijke afwezigheid de moeder de zorgen voor de kinderen kan dragen, bijgestaan door haar familie in Gent en/of door de verschillende in België bestaande diensten van kinderopvang. Hij toont aldus niet concreet aan dat de zorg van de kinderen, of hun bescherming, in het gedrang dreigt te komen. Zoals de Raad reeds opmerkte zijn de kinderen bovendien niet leerplichtig en blijkt niet dat zij, samen met hun moeder, verzoeker niet tijdelijk kunnen vergezellen of bezoeken in hun herkomstland. Er kunnen ook contacten worden onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. De Raad herhaalt ook andermaal dat de thans bestreden beslissingen op zich enkel een tijdelijke scheiding inhouden. In deze omstandigheden blijkt niet dat de kinderen niet langer op regelmatige tijdstippen persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten kunnen hebben met hun vader. Verzoeker beperkt zich verder slechts tot de mededeling dat het hoger belang van zijn kinderen wordt geschaad, maar laat na enig concreet gegeven aan te voeren op grond waarvan tot een dergelijke schending kan worden besloten. Verzoeker duidt geenszins op concrete wijze waarom een tijdelijk verblijf in het land van herkomst de belangen van de kinderen nadelig zou beïnvloeden. Een dergelijke algemene stelling kan niet worden bijgetreden.

Een miskenning van de rechten van het kind of van artikel 24 van het Handvest wordt niet concreet aangetoond.

2.2.8. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS